

Plastilina

Els terribles incendis de l'Empordà m'han recordat les imatges de la meva infantesa, quan estiuejava (és un dir) a Roses. Sovint m'havia banyat per les cales de la rodalia de les Canyelles Petites mentre els arbres i els matolls dels penya-segats es cremaven. En aquella primera apujada de colesterol turístic, el que menys importava era la vegetació i el futur eren els apartaments, complementats amb les dosis de platja, sol, tablao flamenc i les boïtes de Platja d'Aro i Palamós. La cobdícia voraginosa era el resultat d'una gran apetència de moneda estrangera i diversió, ni que fos fent de criats.

Del que va passar a partir d'aquell llunyà 1970 en podríem escriure un tango ben dramàtic, amb la mort del general paternalista, els pactes més pactistes per no tornar a l'estètica dels desastres de la guerra de Goya i l'eclosió de les generacions més preparades del país, que encara porten enganxada als dits la plastilina amb què es van criar. Quan els donarem l'oportunitat definitiva de manar?

Entrem al mes d'agost amb la mateixa dinàmica dels últims mesos (o ja són anys?): recessió, corrupció política i econòmica i acomiadaments massius. Tothom se sent amenaçat i les pors es desapareixen. Enmig de tant inútil i dels desastrosos progrés de l'esquerra, poques figures resisteixen els embats de l'empatx autonòmic. Veig Montoro –em cau bé, ho juro– com en una escena de Sin novedad en el Alcázar. I sempre, sempre, sempre, aquesta encantadora Soraya Sáenz de Santamaría, a qui veig com una fusió entre Marisol i la Muñeca Barriguitas.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 08-08-2012 Pàgina 24

-El Punt Avui. Edició Nacional 08-08-2012 Pàgina 2

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/565838-plastilina.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss